

O PRIM PAGIN LA DOSARUL PROCESULUI, DE DATA ACEASTA, AUTENTIC, AL COMUNISMULUI: “*POLEMICI INCORECTE POLITIC*”¹, DE THEODOR CODREANU

Iată ce spunea Julien Benda, în *Trădarea cîrturarilor*, Humanitas, Buc., 2007, pp. 113-114 (publicat în 1927, reeditat în 1946 și în 1958) : „Cîrturarii moderni au propovăduit acest realism nu numai naștilor, ci și claselor. Au spus atît clasei muncitoare, cît și burgheziei: organizați-vă, întăriți-vă, luați puterea sau, dacă o dețineți, străduiți-vă să o păstrați; nu vă sinchisiți, în relațiile cu clasa adversă, de milă, dreptate sau alt moft, cu care destul ați fost preocupat. Și nici măcar n-au spus: fiți adevărați, fiindcă adevărat trebuie; au spus (și în asta stă noutatea): fiți adevărați, fiindcă adevărată cer morală și estetică; dorința de putere este semnul unui suflet elevat, dorința de dreptate este semnul unui suflet josnic (...) și cîrturarii s-au adresat în aceiași termeni partidelor care se înfruntă chiar înuntrul aceleiași națiuni: fiți voi cei mai tari, au spus ei fiecărui tabără, înănd seama de pasiunea ei, și eliminați tot ce vă încurcă; descotorosiți-vă de prostia de a vă apăsa de adversar, de a stabili cu el o relație de dreptate și de înallegere”.

Cartea lui Theodor Codreanu, *Polemici incorecte politic* (alcătuită pe baza unor articole, publicate, de-a lungul vremii, în diverse reviste: *Însemnări ale vremii*, *Origini*-Atlanta/Georgia/USA, *Cafeneaua literară* -Pitești, *Pro-Saeculum-Focus* ani, *Oglinda literară* -Focus ani, *Salonul literar*-Focus ani, *Orizont literar contemporan*-Vaslui, *Sinteze*-Bacău etc.), vine să “aducă la zi” consecințele cinismului “cîrturarilor” trădători (din România contemporană, în primul rând!). Pe parcursul a 18 capitole (la Patapievici, un caz clinic de schizofrenie– autorul simte nevoia unei “radiografii”, pe parcursul a...12 subcapitole!) – periplul analitic încheindu-se cu capitolul “miscelaneic” *Realismul gîndirii transdisciplinare în filozofia creștină (fragmente)* – sugerându-se, foarte probabil, **dar nu cu certitudine**, o soluție (care, evident, e necesară de dat acestei lumi aflate în plin proces de dezagregare morală, de trădare a Sinelui și, deci, și a Sineinoiciene!). Parc prea mult atenție acordată esoterismului, nietzsche-anismului și disputei asupra “**sacralității umanității violente**” – și o **preafirare** conclusivă asupra **soluției creștine** a omului: “*Creștinismul face inutil orice cunoaștere esoterică. Nu întîmplător gnosticismul și masoneria se simt amenințate și încearcă, de secole, să contrapună realismului biblic – inițierea esoterică*” (cf. p. 234); “*Societățile arhaice nu sunt atît de neghioabe pe cît cred modernii. Ele au motive întemeiate să considere unanimitatea violentă drept divină*” (cf. p. 242); “*Dar victimizându-l pe Dumnezeu, omul se victimizează pe sine. Și recitînd în barbarie planează veșnic deasupra capului său, ca adevărată sabie a lui Damocles*” (cf. p. 243). Niciodată filozofia nu a rezolvat, decisiv, măcar UNA dintre problemele umanității – pe cînd intuitivă revelatorie – DA! Deci, nu s-ar fi zis niciun neadevr și n-ar fi avut nimeni de pierdut, printr-o simplificare “limpezitoare” a discuției asupra soluției (eventuale) a creștinismului. Dimpotrivă.

Să revenim, înșă, la „corpul” propriu-zis al cărții.

¹ -Theodor Codreanu, *Polemici incorecte politic*, de Theodor Codreanu, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2010.

Theodor Codreanu, dotat cu profund spirit critic și ideolog de mare onestitate morală (în linia lui Ibrăileanu), manifestă, în cartea sa recent apărută (*Polemici incorecte politice*) o finețe de chirurg și o ironie voltaire-iană, în analiza și identificarea/„decuparea” corectă a ariei sale de acțiune (și analiza se face „**ab originem**”! – și neuitându-se se constată consecințele lui/ei cataclismice, în planul civilizației și culturii mondiale, dar, mai cu seamă, în planul culturii naționale românești a ultimelor decenii) – acțiune profund (i)morală, devastatoare de mentalitate/existență de civilizație umană, a acestui concept, care bântuie lumea modernă, cu o înverunare demnă de Inchiziție, de Gestapo sau de Mossad: „**political correctness**”.

“<<Corectitudinea politică>>, ultimul avatar al marxismului cultural” (cf. *Cuvânt înainte*, p. 5); „Cum corectitudinea politică e marxism cultural, în locul minorității proletare s-a venit cu minoritatea culturală” (cf. *O nouă stație a „corectitudinii politice”*, p. 186). Absolut adevărat, această identificare a comunismului, a aia-zisei „stângi politice”, sub aparențele (mereu înțeletoare, de la Revoluția Franceză de la 1789 încolo!) „dreptei”! **Comunismul și liberalismul**, cum am afirmat-o, și noi, de nenumărate ori, nu sunt decât cele două fețe ale Ianus-ului masonic – ale „crivului ideologic”, pervers și diversionist, pornit să bată drumurile lumii, de trei veacuri încolo.

Și tot bâlciul acestei „brambureli” a... „mâinilor” – prinde extrem de ușor la vulg... – mai ales pe timp de criză (economic, financiar – **moral**, mai cu seamă!).

Ba, Theodor Codreanu merge mai departe, și reamintește, pentru mult prea numeroși uituci ai lumii, **teoria lui Iuri Andropov** – a celor **patru stadii ale partidului comunist** – asta, ca să pricepem, odată pentru totdeauna, că vindecarea de comunism nu vine printr-o simplă declarație publică, groaznic de bâlbâit și pur formal – declarație venit din partea unui comunisto-securist zurbagiu, de tipul lui Băscescu, manipulat „ideologic” (cu perversitate persuasivă și înfiorător de slugarnic!) de către doi vechi troiciști, Vladimir Tismăneanu și Traian Ungureanu – că rora li se adaugă doi falși dizidenți, Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu... – nu mai punem la socoteală, aici, și struțo-cimila antinațional/apatrid, extrem de dubioasă figură a lui Horia-„**Romanul Patapievician**”! – tot aici fiind „serviți”/oferiți românilor, prin toată mascarada promo-ului mass media! – drept... „**modele moral-comportamentale**”...!): „Nu ne mai poate înșela înșelăciunea, după ce unul dintre stâlpii bol evismului, Iuri Andropov (fost ef KGB!, apoi, secretar general al PCUS...), a elaborat teoria celor patru stadii ale partidului comunist

(...): **1**-partidul își asumă deschis numele de **comunist** și ia puterea prin revoluție, instaurând dictatura proletariatului; **2**-când numele de **comunism** se compromite, partidul îl schimbă, dând impresia unei noi revoluții, reintroducând, aparent, pluralismul; **3**-prin pluralism, pierde puterea și se resemnează; **4**-revine la putere într-un cadru aparent democratic” (s.n. – cf. *O nouă stație a „corectitudinii politice”*, p. 180).

Cu alte cuvinte, din capcana comunisto-marxistă nu se poate scăpa, printr-o logică pur umană! Pentru că demonul comunist are și oferă toate răspunsurile, la tot ce poate întreba mintea limitată, meschină și „uitucă” (stimulată, continuu, spre uitare, de către „ei”) a omului. Și, firește, pentru a-l menține pe om într-această continuă stare de buimăceală față de sofismele mechere, „stăpâni” lui (mondiali și naționali) îi furnizează o mare... **LIPSĂ!** „**Lipsa de mize majore**”. Da, are dreptate, din nou, Theodor Codreanu: numai „pe/cu fleacuri” se înșelă omul și olume, spre a fi transformat în turmă! „**Mizele**

maiores ale culturii și civilizației românești sunt din nou oculte (s.n.). Julien Benda observa meteahna aceasta în sânul culturilor occidentale. De aceea, el a vorbit de <<trădarea intelectualilor>>” (cf. *Cuvânt înainte*, p. 6). Da, o meteahn universal – sau, mai bine zis, exportat, cu mult succes (și sub cele mai pidosnice forme! – curat Proteu!), de către Occidentul masonic – odată cu...”Revoluția Franceză”, atee și regicid (pentru că oamenii să “scape” de reperele cosmico-stabile!). “**Marxismul** a devenit, mai întâi, **freudo-marxism** (...). Gluma s-a ideologizat, având rădăcini în internaționalismul clasic (...). Dacă vom compara doctrina **corectitudinii politice** cu **marxismul clasic** – așezându-le în rândul sunt frapante (...) Ambele sunt ideologii **totalitare**. (...) <<Incorecte politic>> au devenit transhumană și brânza preparată de ciobanii români, dar și cimpoaiele scoțiene (...). Cum se crede că civilizația viitorului va fi aceea de tip **gay** și pentru a nu jigni noul tip de **familie**, același cod european (n.n.: absolut smintit!) propune să nu mai utilizăm termenii **do so, so ie, mam, tat** – ci **partener și partener**. Va fi <<corect>> ca un copil să spună: <<**Partenero/partenerule, dă-mi bani de-o înghețată!**>> Altfel, prin ei se vor simți **discriminați** și...nu-i vor da!” (cf. *De la Marxism la corectitudinea politică*, pp. 8-10).

Ce urmăresc aceste perverse “proiecte ideologice” (având drept scop o...”*lume nediscriminată*”) – de fapt, **A DISCRIMINĂRII MAJORITĂȚII ILOR!!!**), în cultura și în Duhul românesc? Mari și grave sunt consecințele – și, evident, acestea se văd mai clar și sunt resimțite cu duritate maximă, la nivelul reperelor moral-existențiale. A se vedea impostura enormă a lui Ion Petru Culianu, mass media (aservit complet acestei tâmpenii “rodnice” pentru ticloșii lumii: **political correctness...**), dar și diverși scriitori “modelari” (cite-te: diversioniști interesați...) fiind vinovați/vinovate de crearea “**mitului prieteniei Eliade-Culianu**”. NU e nimic adevărat, doar că I.P. Culianu era “corect politic”, deci înregimentat turmei masonice, pe când Mircea Eliade nu a abdicat, efectiv, niciodată, de la crezurile sale legionare (absolute **incorecte politic**, “*bien sûr*”...!). Dovada peremptorie: **Institutul de Istoria Religiei**, din România, nu se numește “Mircea Eliade”, ci, cum altfel: “**I.P. Culianu**”! Păi, dacă I.P. Culianu a putut zice ceva ce i-ar fi încălecat maxilarele lui Eliade: Eminescu este un poet blestemat, “*care a dus întreaga națiune în prăpastie*”...(cf. *Culianu, Eminescu și patologia “corectitudinii politice”*, p. 19) - ...apoi, da, merita recompensat dl Culianu, pentru un asemenea panseu...”blestemat”!

...Dar, de fapt, bolovanul de care se împiedică (și se vor împiedica până la Judecata de Apoi!) masonii lui “**political correctness**” este chiar...**Eminescu!**

Rolul lui Sisif, în acest fars sinistru, a demolării “**mitului**”-**Eminescu**, l-a luat, “de bun-voie și nesilit de nimeni”, cine altul decât efuul U.S.R. – dl N. Manolescu! Dar trebuie să recunoaștem că avea omul motive serioase, nu glumă! Pentru că, nu-i așa, “canonul”-Modelul Spiritual al Neamului Românesc, mușcegise... - trecuseră **două secole (nesfârșite!)** de “canonizare” a lui Eminescu - deci, trebuia injectat și “pulsat” sânge proaspăt, în arterele românilor! Sângele unui...**Cărtărescu Mircea**, să zicem (că tot nu scapă el o bursă în străinătate, mititelul, de la nen’su Manolescu...!).

“*Canonizarea lui Eminescu este cheia de boltă a carierei de critic literar a lui Titu Maiorescu. De aceea, prea bine* (n.n.: că numai prost nu e dl ambasador al României la UNESCO, stabilindu-și sediul la Paris...de unde conduce în URSS-ul, printre altele...), *Nicolae Manolescu și începe de aici propria contradicție. Din promotor al canonului, el se transformă (...) în ideolog mascat al colii Resentimentului, care și-a făcut un titlu de*

glorie din distrugerea canonului (...). Argumentul dintâi al distrugerii torilor de canon este că noi nu iunea de <<poet național>> (...) nu funcționează în literaturile occidentale și, în consecință, ar fi o invenție a naționalităților române (...). Vai, ce mai haz fac resentimentarii când îi refuză lui Eminescu forța gândului filosofic! Care e dincolo de filosofie! Mă gândesc cu bucurie și cu mirare că tot ceea ce-i refuză distrugerii torii de canon lui Eminescu (n.n.: în România!) se află contrazis de două femei exemplare din cultura occidentală: Rosa del Conte și Svetlana Paleologu-Matta. (...). Contemplând, de departe, **Istoria critică a literaturii române**, constatăm că pare a fi fost scris pentru a demonstra că literatura română nu putea decât să evolueze, de la 1521 (...), până la splendorile estetice ale lui **Mircea Cărtărescu**, autorul care primește cele mai numeroase și mai înalte elogii, din cele 1.500 de pagini. Centrul canonic al literaturii române devine **Levantul**, apreciat drept sinteză epopeică a acestei literaturi. De departe, nu există operă poetică, nici chiar **iganiada**, care să se ridice la imagină explozivă, uriașă, de poezie pură, din **Levantul**. Dacă este ca un **Shakespeare român**, acesta nu e de găsit în Eminescu, ci în **Mircea Cărtărescu**” (cf. **Eminescu și canonul occidental**, p. 53).

...Ar putea că asistăm la un bâlci grotesc.. - în cel mai bun caz, la un carnaval, în care măștile se schimbă, mereu, de nu mai poți fi sigur nici de propria ta identitate...Dar totul, toată această „mașină infernală”, dat pe mâna „construcțiilor” ticloși, face parte dintr-un construct diabolic și extrem de sofisticat, a cărui realizare a fost defalcată pe decenii și ani. Scopul, finalitatea acestui construct? **De-construcția mentalului uman, DE-CONSTRUCȚIA REPERELOR SACRAL-STABILE, ÎNTRU ETERNITATE!!!** - și dobândirea unor **zombies**, fără identitate. Pentru că atacurile diabolice se fac la temelie unui dat sacru: **Neamul și Arheii Săi**. În terminologie modernă și cam aproximativ: **na iunea, naționalismul, Duhurile naționaliste (tot ceea ce înseamnă „naționalism” – este în sensul dualizant și constructiv, nu versperia și, versrog!)**. Lichidezi **na iunea/Neamul**, lichidezi și **familia** (alt redut fundamental-uman, „contract” cu pidosnicia...), lichidezi tot și **arheii** și, mai cu seamă, pe **Arheul Neamului** - deci, în fine, lichidezi **Omul, ființa Umano-Sacrală**! „Într-adevăr, Eminescu simboliza arheul românilor (...) Eminescu sesizase o situație cu totul aberantă, în societatea românească: na iunea profund era tratată ca <<minoritate>>, batjocorită de o oligarhie care nu-i cunoștea decât mizerabilele interese de grup, într-o corupție generalizată”.

Mai mult, Eminescu aduce cu sine și conceptul de **Ortodoxie Creștină** - așa cum bine pune în discuție Theodor Codreanu creștinismul eminescian - „contrându-l”, pe bună dreptate, pe Răzvan Codrescu, care afirmă: „Eminescu n-a fost un Sfânt, ci un Geniu”. Da, nu orice Geniu e Sfânt, dar orice Sfânt este Geniu! Și, prin modul cum a modelat Logos-ul Românesc, prin martiriul său pentru Adevăr, Eminescu, chiar dacă n-are nevoie de niciun „calendar”, este un Mare Spirit/DUH Tutelar al Neamului Românesc! Dimpotrivă cu Voievozii Martiri...Este un Creator-Demiurg de Logos-Neam, un Martir, un Apărător al Adevărului-Hristos - deci este un Mare Spirit/DUH al **Dreptei Căi** - ceea ce, evident, se traduce, de către spirite, ceva mai puțin în „înepenite” (deci, de Spirite cu adevărat ORTODOXE, nu doar formalisto-structuraliste...sau, cum sugerează Theodor Codreanu: **marxiste!**: „Nu cumva rezultatul are ceva din încercarea ideologiei marxist-leniniste de a izola numai și numai a <<atei>> depistat în câteva texte ale poetului și de

a oculta restul?”) decât cel al dlui R zvan Codrescu, drept **“ÎNALT DUH AL ORTODOXIEI”**.

...Ne oprim aici, cu prezentarea sistemului ideatic al cărții, cu analiza și comentariile.

Cartea lui Theodor Codreanu este atât de densă și atât de trepidant, în expunerea sa ideatică, în seducătorul **“teatru al ideilor”** (dar în sens major, revelatoriu de Adevăr Curat, de Necontestat!) - încât se citește pe ner suflate. Mai rămâne, însă, lucrul cel mai important și singurul folositor, dintr-o/pentru o carte (de acest calibru de Duh) citită: cititorii s-au n-azvârle, într-un ungher, cîșcînd plictisiți, după lecturare, întrebându-se ce film s-a mai văd la TV, ce e-mail-uri mai au de verificat, ori ce serial vor fi pierdut, din pricina timpului “răvîțit” cu această carte (unică, în felul ei: nu s-a mai scris, din 1989 încoace, mai “pe leau” și mai sistematic, mai colocvial-convingător - despre imensele primejdii, despre răpele și prapștiile fără fund, pe lângă care trecem, zi de zi - din ce în ce mai inconștienți, ca hipnotizați, cu ochii închiși...).

Această carte ar putea *“ridica (voievodal!) puricii la nivel de movile-munți”*, dar numai dacă cititorii își vor pune întrebarea, în modul cel mai serios: **“Ce vor să zică vorbele imnului pa optist, devenit, acum, Imnul nostru de Neam ?!”**

Fără cititori *“de teptăni”*, această carte, cu toată valoarea ei ideatică-informativă de excepție, va avea aceeași soartă cu a oricărei alte terfeloage, din “revoluția”, “anacronica” - de mulți, prea mulți ochi prăsită - **“Galaxie Gutenberg”**...

... și a mai îndrăzni să afirm ceva: această carte ar putea să se constituie (numai să existe voință ... - nu politică, ci de **OAMENI ADEVĂRAȚI, ÎNSETAȚI DE ADEVĂRUL FIINȚELOR PE TERRA!** - o primă pagină la dosarul procesului, de data aceasta, autentic, al comunismului ...!!!

prof. dr. *Adrian Botez*